

følge, at Theatret ikke vil kunne vente for Fremtiden at knytte de Personligheder, som det af kunstneriske Hensyn stærkest maa ønske at beholde i sin Tjeneste, stadigt til sig, naar det ikke enten betydeligt vil forhøje deres Lønning, saaledes at denne bliver større end, hvad de vilde kunne opnaae ved at modtage et Engagement ved et andet Theater, eller ogsaa vil søge, saavidt muligt, at flikke dem imod at komme til at lide Nød ved deres Afgang fra Theatret. Det synes nu ikke blot meest stemmende med, hvad der hidtil har været Tilfældet, og med den Maade, hvorpaa offentlige Institutter iøvrigt pleie at stille sig til dem, som staae i deres Tjeneste, men det vil derhos vistnok ogsaa i alle Maader være hensigtsmæssigt baade for de Paa-gældende selv og for Theatret, at det ad sidstnævnte Vej søger at erstatte de Personer, der ansættes ved samme, den Udfigt til Forsørgelse i deres Alderdom, som de hidtil havde gjen-nem Pensionsretten. Dette kan nu vel tænkes udført paa forskjellige Maader, men, hvorledes det end iøvrigt tænkes udført, hvorom nærmere nedenfor ved de enkelte Paragrapher, saa er det dog, naar Statskassen for Fremtiden skal befries for alle Krav fra Theatrets Side udenfor det faste aarlige Tilskud, ikke blot en Selvfølge, at det udelukkende maa skee ved Hjælp af Theatrets egne Midler, men at det derhos maa skee paa en saadan Maade, at Theatret til enhver Tid bestemt kan beregne de deraf for det flydende Forpligtelser.

Naar Statskassen fuldstændigt skal befries for alle fremtidige Krav fra Theatrets Side udenfor det faste aarlige Tilskud, er det endvidere en Selvfølge, at det Tilskud, som den i de senere Aar har udredet til Sædomsfrivningsstillæg ved Theatret, maa bortfalde, men deraf følger atter nødvendigvis, at ogsaa selve disse Tillæg maa bortfalde i deres nuværende Stikkelse, hvad man nu end i Almindelighed maatte domme om det hele Sædtil lægsprincip, og hvad enten man iøvrigt bestemmer sig til dets Opretholdelse eller ikke. Som tidligere berørt, have Sædtil lægene nemlig allerede hidtil, trods de af Staten dertil ydede Tilskud, været en tryk-kende Byrde for Theatret; de have meget væsentligt bidraget til at fremkalde den Under-

balance, som Theatret i forskjellige Aar har havt, og dette har navnlig siden Theateraaret 1859—60 maattet udrede udover Statskassens Tilskud dertil et Beløb af ialt 48,251 Rd. 5 S. (omtrent 5,400 Rd. i Gjennemsnit aarligt) eller mere end Beløbet af Theatrets Laan hos Soro Academi af 1863—64. Det er dog ikke blot Udgiftens Størrelse, men særligt de overordenligt værende Beløb, hvormed Tillægene ere komne til Udbetaling i de enkelte Aar, der have virket saa uheldigt paa Theatrets Deconomi. Men denne Ulempe vilde selvfølgelig endnu stærkere gjøre sig gjældende, hvis Theatret fremtidigt ene skulde udrede disse Tillæg uden nogetsomhelst Tilskud fra Statskassen, og det vilde da saare let kunne blive ligefrem ødelæggende for Theatret. Da Sædtil lægene imidlertid ere fremkomne som en Følge af den efterhaanden indtraadte og endnu vedværende Fordyring af Livsfornødenhederne, kan man dog paa den anden Side heller ikke lade dem bortfalde uden nogetsomhelst Godtgjørelse til dem, som hidtil have oppebaaret samme. Idet vi saaledes foreslaae, at Sædomsfrivningsstillægene ved Theatret og at Statskassens Tilskud dertil strax skulle bortfalde fuldstændigt, stille vi derfor tillige et Forslag om at give de nu Ansatte en formeentlig passende Erstatning derfor gennem en Lønningsforhøielse, hvilken Erstatning udelukkende tænkes, baaren af Theatret. Vi troe allerede i Forbindelse hermed at burde udtale, at det vistnok er aldeles usandsynligt, at det samlede Lønningsbeløb senere, efter de nu Ansattes Afgang fra Theatret, skulde kunne bringes synderligt ned under det nuværende Beløb af egentlige Lønninger, dertil lagt den nysnævnte Lønningsforhøielse, eftersom der ingen Udfigt er til, at de Forhold, som have fremkaldt Sædtil lægene, og som altsaa nu gjøre den foreslaaede Lønningsforhøielse nødvendig, skulle forandre sig, og disse Forhold ville bevirke, at de fremtidige Lønninger enkeltviis ikke ville kunne blive synderligt lavere end nu, uden at det paa den anden Side formeentlig heller vil være muligt at formin-dste Lønningsbeløbet ved nogen Indskrænkning af Betydning i Personalets Størrelse. Hvad Statskassen saaledes efter disse